

Коло

Іван Малкович

Сорочку гамівну на душу не зодягнеш.
Та все одно — весна, і видно, як під вечір
висять в повітрі білі ниточки:
підійдеш, станеш, ізсутилиш плечі —
не втримавшись, за ниточку потягнеш —
і циркуль дерев'яний до руки
тобі впаде. І ти накреслиш коло,
розтягши циркуля аж до самого краю:
о, як же тісно в колі тім довкола,
а в нім живуть, радіють і вмирають.